

BÉKEHÍRNÖK

„Béküljete meg az Istennel!”

Alapítva: 1895

1998. FEBRUÁR 15.

A BAPTISTÁK HETILAPJA

XCII. ÉVF. 6. SZÁM

Korunk üzenetei

A lap, amelyet kezében tart a kedves olvasó, arra hivatott, hogy híreket hordozzon. Hírnökként jelenjen meg életünkben, a békesség evangéliumával. Egy olyan korban, ahol az nem is számít hírnek, hogy béke van, hiszen erre nem vevők a szenzációéhes zsurnaliszták.

Ha bekapcsoljuk a rádiót, TV-t, hogy híreket lássunk, halljunk, – hát alig győzünk figyelni, úgy repülnek az események. Egyik löllésből a másikba, terroristák támadásának sérültjeitől közlekedési balesethez, majd onnan politikai kuszaságokon át, természeti katasztrófákat megjárva érkezünk az időjáráshoz, de az sem hagy nyugton, hisz megtudjuk, milyen front jön, mit van jogunk ma erre hivatkozva produkálni. Szomorúak, feszültek, idegesek, elviselhetetlenek leszünk – hisz mostmár van is miért, no meg jogunk is van hozzá.

Hírek, hírek, hírek! A lényeg hírül adása helyett oly gyakran megölő, túlfeszítő ellenségeink. Mégis, mégis kell. Mint narkósnak az „anyag”, alkoholistának a bor, nekünk a hírek. Hányan haltak, erőszakoskodtak, protestáns, és katolikus terroristák (ki érti ezt?) mit tettek egymással, Közel-Keleten, vagy Alaszkában, a Himaláján, vagy az óceánon kik hogy haltak, vagy ölte. Ezek ismerete nélkül hiányosnak érezzük az életet. Vajon miért van ez így?

Mint az a fiatal, akivel néhány éve gyötrő családi(?) körülményeiről beszélgettünk. Elmondta, hogy elviselhetetlen sorsa miatt állandó feszültség van benne. Megnyugodni az AC/DC együttes kemény rock-zené-

jétől szokott. Elhiszem, hogy így van, azt is, hogy számára olyan szörnyű a lét, hogy ez a zene is jobbnak tűnik annál, de nincs ennél jobb? Miért kell a pót-szer, ha van gyógy-szer is?

Hír-éhségünket nem csillapíthatná gyógy-hír? Jó hír? Evangélium?!

A legjobb hír-szerkesztő, aki Máté, Márk, Lukács, János hírókat ellátta információval, és inspirálta, hogy az emberiség számára létfontosságú üzenetet leírják, a Szentlélek. Aki egészséges mértékkel szab könyvűt, és nehezen elhordozható, Aki azt írta le, amire feltétlenül szükségünk van.

Lehet, hogy úgy érzed, hogy nem elég izgalmas. Éppen ez benne a csodálatos. Úgy gondold, hogy Mennyei Atyánk fel akarja korbácsolni izgalmi szintedet? Sehol nem ígérte ezt. Azt viszont megígérte, hogy nyugalmát, hogy békességét adja. Nem úgy, ahogy a világ, és nem azt, amit a világ.

Zsoltár

Aki több napos éhezés után kenyérre gondol:

valódi kenyérre gondol.

Aki egy kínzókamra mélyén gyengédségre áhítozik:

valódi gyengédségre vágyik.

S aki egy vánkossra borulva nem érzi magát egyedül: valóban nincsen egyedül.

Pilinszky János

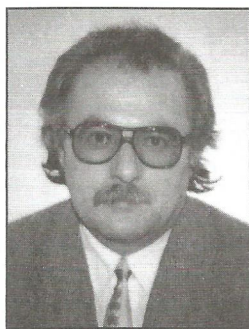
Talán unalmasnak tartod az evangélium hírét? Tényleg nem a napi aktualitásokat foglalja magában, de benne van minden napi gondunkra a válasz. Az, ami két évezrede egyszer sem mondott csődöt. Ami tegnap, és ma, és mindörökké ugyanaz. Nincs semmi, amit ki kellene törölni belőle.

Nemrégén a kezembe akadt egy 1974-beli napilap. Tartalma, hírei sok szempontból nevetségesek. Le-tűnt kor szavai, személyei, eszméi. Vége. 24 év ehhez elég volt, sőt sokkal kevesebb is elég.

Kedves Olvasó! Válogasd meg, hogy mit, mennyit, miért fogyasztasz! Amit ugyanis rém-hírből, jó hírből, magadba szívsz nap-nap után, az lesz szíved előterében. Azzal a hírrel tudsz szolgálni másoknak is. Borzalmakat idézel fel, és együtt békétlenkedsz, zsörtölödsz barátoddal? Ne tedd! Légy hírnöke, továbbadja a Jézus Krisztusról szóló evangéliumnak. Ha valaki szomszédhozik – mondta az Úr Jézus – annak belsejéből élő víznek folyamai buzognak! A jó hír kiárad, szerteömlik a szívéből. Boldog, békességes. Boldogít, és békét teremt.

Kívánom, hogy a Békehírnök legyen valóban békehírnök! Ahová eljut, olvasói hallják meg, lássák meg a legjobb hírt, hogy Isten úgy szerette az embervilágot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy mindnyájan, akik benne hisznek, életet találjanak. Akkor is, ma is, ezután is. Ez az Örökérvényű Hír, az egyetlen értékes, hiteles üzenet! Az élet beszéde!

Mészáros Kornél

Bemutatkozik Nagy Imre, a Békehírnök új főszerkesztője

Amikor 1975-ben hivatásos előadó-művész lettem, nem gondoltam, hogy néhány év múlva annyira beszippant a művészvilág, hogy már képtelen leszek irányítani az életemet. A hiúságom is törbe csalt: országos és nemzetközi híri színészekkel, énekesekkel együtt léptem színpadra, s mivel egyre ismertebb lettem, úgy gondoltam, sok mindent megengedhetek magamnak. Zsákutcába kerültem, utólag már tudom, nem is csoda, hiszen Isten nélkül csak kóvályog az ember ebben a világban. Összetört a házasságom, az életem, két gyermekem csak magatehetetlenül vergődött a mindig vibráló családi légkörben. A rendszertelen életmód következménye szívbetegség lett, több alkalommal vitt rohammentő a klinikára. A harmadik eset után a professzor műtétet javasolt. Ijedtemben Istenhez szaladtam. Ő meg – bizonyára látva kétségbeesésem – hamar megnyugtatót: nála jó kezekben vagyok. 1983-ban megtértem, három héttel később feleségem is elfogadta az Úr Jézust személyes megváltójának. Isten pedig megmutatta helyreállító kegyelmét. Hamarosan rendbejött házasságunk, nem kellett ritmusszabályozót beépíteni a szívembe, a zsákutcaból kimenekedtünk a keskeny úton. A környezetemben élők közül néhányan úgy reagáltak a változásra: „Jaj szegény, megbuggyant”, sokan viszont Isten csodájának tartották a történeteket. Jézus Krisztus ezt követően az életünk minden területén megdicsőítette magát, még a munkahelyemen is. Nyolc évvel ezelőtt a debreceni televízió munkatársaként evangéliumi műsorokat is szerkesztettem. Az egyik adásban megszólalt egy Amerikában élő baptista család négy tagja is: a kardiológus apa, az ápolónő feleség és a két fiú, egyikük fizikus, másikuk úrkutató. Mindannyian saját tudományuk szemszögéből tettek bizonyosságot Istenről. Vendége volt a műsornak Balczó András, többszörös olimpiai és világbajnok öttusázó, aki már a rendszerváltás előtt bátran vallott hitéről.

Később a Hajdú-Bihar Megyei Naplóban jelentek meg írásaim, majd egy

országos napilapban. 1990 óta pedig a Magyar Rádióban készítek riportokat. Hálás vagyok Istennek azért a lehetőségért, hogy néhány éven át a Petőfi és a Debreceni Rádióban jelenleg is havonta jelentkező Gospel magazin c. műsor szerkesztője lehetek, amelyben számtalan igei üzenet és bizonyágtétel hangzik el. Ezek mellett persze sok belpolitikai és sportriportot kell készítenem. 1996-ban megalapítottuk az Agapé elnevezésű evangéliumi rádiót, sajnos – pénz hiányában – egyhónapi próbaadás után meg kellett szüntetni.

Hiszem, hogy Isten mindezeket felkészülési állomásként kezeli, hiszen ő adta a talentumot, a beszéd és íráskészséget és ő adja a lehetőséget, hogy használjuk mindezeket az ő dicsőségére. Így fogadtam el a Békehírnök pályázatának elbírálását is, amikor egyházunk vezetősége 1998. december 31-ig megbízott hetilapunk felelős szerkesztői feladataival. Azért imádkozom és igyekszem is így cselekedni, hogy ne elsősorban a szerkesztőség tagjainak vágyai, elképzelései, hanem Isten tervei valósuljanak meg bennem és munkatársaimban és ha lehetséges, általunk. Azt nem ígérhetem, hogy minden olvasó igényét kielégítjük, de azt igen, hogy mindig az Úrra figyelve szerkesztjük a Békehírnököt. Szeretnénk életszerűbbé tenni a lapot, hogy ne csak hitelesen informáljon, hanem építsen, gazdagítson. Szeretnénk minden olvasónkat továbbra is arra kérni, hogy bizonyágtételeit, ötleteit, építő kritikáját juttassa el hozzánk, mert ezzel úgy gondolom, nemcsak a szerkesztőségben dolgozókat segítik, hanem Isten tervének megvalósulását is.

Ha tetszik majd valami a Békehírnökben, azt kérem, adjanak mindezekért hála Istennek, és imádkozzanak továbbra is értünk, valamint ha úgy gondolják, adják tovább minél több embernek. Ha pedig nem tartanak jónak valamit – akkor pláne imádkozzanak, és – mondják el vagy írják meg nekünk.

Döntés a Békehírnökről

A Szövetségi Tanács január 13-i ülésén tudomásul vette, hogy a Békehírnök eddigi felelős szerkesztője, *Kolozs Nagy János* testvér e megbízatása közös meg egyezéssel megszűnt. A Szövetségi Tanács megköszönve Kolozs Nagy János testvér eddigi munkáját, kinevezte az új felelős szerkesztőt, a Békehírnökben kiírt pályázatra jelentkező *Nagy Imre*, debreceni előjáró testvér személyében, akit közösségünk mind rádiós, mind televíziós munkáiból már ismer. Kívánjuk testvérünk életére, ez új szolgálatára is Istenünk áldását.

A Szövetségi Tanács nevében:

Mészáros Kornél

mb. szövetségi főtítká

*

Kolozs Nagy János testvér első írása 1973-ban jelent meg, 1985-től pedig rendszeresen publikált a Békehírnökben. A felelős szerkesztői teendőket hetilapunknál a Szövetségi Tanács megbízásából 1994. október 11-től látta el. Érzékenyen reagált azokra a társadalmunkban jelentkező visszasságokra, amelyek közösségünk tagjait is érintették. Igyekezett megvalósítani azt, hogy ne csak tájékoztassa olvasóit, hanem Jézus Krisztus iránti hűségre és engedelmessegre biztassa.

Meggyőződésem, hogy Istentől kapott talentumát igyekezett a lehető legjobban hasznosítani. Isten áldását kívánjuk *Kolozs* testvér életére és további szolgálatára!

Dr. Almási Mihály
szövetségi elnök

A Magyar Evangéliumi Keresztény Diákszövetség

egy felekezeti missziós szervezet,
az alábbi részletek szerint

utazótitkár és irodavezetőt keres:

Az utazótitkár feladata:

A hozzá tartozó diákkörökkel való kapcsolattartás. Diákok képzése és bátorítása az evangélium átadására. A MEKDSZ-konferenciák szervezésében való részvétel.

Az irodavezető feladata:

A MEKDSZ iroda sokrétű, elsősorban adminisztratív jellegű feladatainak koordinálása illetve végzése.

Jelentkezés és további információ:

Az érdeklődőknek munkaköri leírást és jelentkezési kérdőívet küldünk, amelyet munkaidőben az irodából lehet kérni:

1111 Budapest, Kende u. 7. Tel: 185-0097.

Jelentkezési határidő: 1998. március 15.

Figyelem: Azok jelentkezését is várjuk, akik katonaság helyett polgári szolgálatot szeretnének vállalni.

Búcsú az „Aradi utcától”

Közösségünkben fogalommá vált az „Aradi utca”. 1948-ban, amikor elődeink, dr. Somogyi Imre testvér vezetésével megvásárolták az épületet, a ház igen rossz állapotban volt. A LELKI ÉLET c. lapban többször is írtak arról, hogy milyen testvéri összefogással építették át a „székházat” - ahogy nevezték - testvéreink. Alighogy elkészültek, a Benczúr utcai szeminárium államosítása miatt az Aradi utca fogadta be a szemináriumi hallgatókat. Évekig tartott ez a lehetetlen állapot. Miután a Teológiai Szeminárium a Rózsadombra költözött, betelepedett az Aradi utcába a Szabadegyházak Tanácsa, amely három 2. emeleti irodát és a tanácstermet használta. Az „Aradi utca” egyre negatívabb hangzásúvá vált, mint ahogy „a központ” is negatív tartalmat hordozott.

Ötven év után - az igen magas felújítási költségek miatt (az épület 101 éves), és mert a környék olyan mértékben leromlott, hogy az ingatlanárak rohamosan csökkennek - a Szövetségi Tanács határozata alapján eladtuk az Aradi utcai székházat, a meghatározott 40 millió helyett 60 millió forintért.

Nagy öröm számunkra, hogy a visszakapott Benczúr utcai Teológiai Akadémia telkén fölépíthető egy kisebb, praktikusabb székház, jóval több funkcióval, az eladási ár és a szükséges felújítási költség-felhasználásán belül. Úgy reméljük, hogy az épület ez év késő ősze, *Al Gore*, amerikai alelnök testvérünk magyarországi látogatásának idejére el is készülhet.

Búcsúunk hát az Aradi utcától, szép és kevésbé szép emlékeivel együtt. Az Úrban reménykedve - Aki minket vezet - új missziós tervekkel indulunk tovább a keskeny, de célra vezető úton.

Dr. Almási Mihály
szövetségi elnök

A központi székház

Történelme visszavezethető a múlt század két utolsó évtizedére, a környék jelentős építkezéseinek idejéig. Amikor az első magyarországi prédikátorunk elkezdte missziós tevékenységét Budapesten, a városrész még alakulóban volt. Jellemzően német neve volt az Aradi utcának, „Arader-Gasse”, és a kerület rendezési terve a bécsi VI. kerületét idézte. Akkor persze még szó sem lehetett arról, hogy tudatos lenne, de Bécsben is a VI. kerületben áll az első baptista imaház, amiben nem irodai, hanem gyülekezeti célú helyiségek nyertek elhelyezést.

1948-ban két beépített ingatlant vásárolt a Baptista Hitközség külföldi segítyéből (SBC). A Nap utcai imaházból nyáron már beköltözött az Aradi utcai földszinti három helyiségbe az adminisztráció, négy tisztségviselővel. A hazai testvériség igen régi vágya teljesült. Londonban, a Világszövetség már 1921-ben nagyon szükségesnek találta, hogy épüljön Budapesten egy „nagy imaház”, szeminárium és központi székház. A háború utáni vételig imádságaink nagyon gyakori témája volt a központi székház. A második világháború idején Somogyi Imre (1894-1951) dédelgette a tervet, de csak nagyon rövid ideig élvezhette megvalósulását. A székház nagy kapuja hivatalosan 1948. október 1-jén nyílt meg. Kalkó József (1917-1975) cikket írt, és a lap fényképet is közölt az irodában szorgoskodó „Somogyi testvéréről”. Nem gondolta a szerző, hogy alig néhány év múlva, ebből az irodából hazafelé menet, nem érkezik haza; hanem az utcáról hurcolják el, és ok nélkül elviszik az egyik legsúlyosabb fogházba, Sopronkőhidára.

A második világháború óta az épület többször került felújításra, de környezetében szinte egyetlen másik sem.

A székház funkció

Az épület a megvétel után fokozatosan alakult lakóházból irodaházzá. Szerkezeti és funkcionális leírása először a Városvédő Egyesület kérésére készült. Az eklektikus építmény műemléki környezetben áll. A 450-es tulajdoni lapra, a B 228 608-as helyrajzi szám alatt, 423 négyzetméter területen két házas ingatlant jegyeztek be. A pincében helyezték el a szilárd tüzelésű kazánt. Ezzel fűtik ma is a két épületet. A gondos kivitelezés a legtöbb pincehelyiségben jó raktározást tett lehetővé.

Vételkor a főépület első emeletén két bérlakás volt. Az akkori lakásügyi törvények szerint nem volt szabad irodának elfoglalni. Amikor az első lakás megüresedett, helyébe az egyház vendégszobát, a ténylegesen évekkel később rendelkezésünkre álló másodikban, az elnök szolgálati lakását rendezték be.

A házmaster a kisebb, udvari házban kapott lakást. A régi tulajdonos fiákert és lovakat tartott benne. Az egyház később szerkesztőségnek alakította át, és ráépítéssel emeleti irodahelyiségeket alakított ki. Ekkor került sorra a kisebb épület fedélszékeinek cseréje. A főépületben nem történt átépítés.

Az udvar területét sárga keramittég-lákkal fedték. Csupán a két ház előtt hagytak tenyérnyi szabad talajt alkalmi növényzetnek. Az udvar két oldalát az eredeti magas falkerítés zárja. Ma a kicsi udvaron néhány személygépkocsi parkol.

Korszakok az épület ötven éves történetében

1949 nyarán váratlanul/ kisajátították a Benczúr u. 31. alatti szeminárium épületét, és szükségből az Aradi utca 48. alatti központi épületbe került a tanintézet. A második emeletre zsúfolták a diákokat és tantermeteket. Egy konyha szolgálta az étkeztetésüket. A szemináriumi könyvtár köteteit a pincében raktározták.

1958 végén esett szó először a Budapest II. Bimbó út 56. alatti Háy villa megvételéről. Állítólag már a vételnél „közreműködött” Palotay Sándor (1928-1979), 1961-től a Szabadegyházak Tanácsa elnöke és a Békehírnök főszerkesztője. A szemináristák fokozatosan „lopakodhattak be”, mivel az Állami Egyházügyi Hivatal a „függelmet” és a rettentést politikája állandó eszközeként tekintette.

Az a politika „az egyházak terjeszkedésének visszaszorítását” legfőbb céljának tekintette. Márpedig az új szemináriumi épület megvétele „nem kívánt terjeszkedésnek minősült”, annak ellenére, hogy a közegészségügyi hatóság kifogásolta az Aradi utcai épület abnormális zsúfoltságát, és hiányos higiéniáját. Nem volt ebédlő, mosdó, és mindössze két vízvezeték helyiség volt. A rózsadombi villa birtoklásáról végül olyan egyezség született, hogy az egyház vásároljon egy XII. kerületi, Szilágyi Erzsébet fasori lakást, és azt teljesen idegen személyek használatára adja bérbe, nevetséges díjért.

Bár a szeminárium átköltözése igen körülményes volt, a központi épület túlnépesedési terheitől lassan mégis felszabadult. Amikor a szemináristák mind eljutottak a Bimbó úti villába, egy ideig még

fenntartották a két központi tantermet (az egyikbe már 1948-tól az egykori levéltár is bezsúfolódott); de a szemináriumi könyvházból átalakított irodában a Szabadegyházak Tanácsa ültette fel székhelyét. Az 1944 októberében, felekezeti érdekképviselőre alapított, de idővel merőben eltérő célra „szakosodott” intézmény szinte a megszűnéséig terjeszkedett a második emeleten. Az egyház bérbeadásra a fenntartással járó pénzügyi nehézségei miatt kényszerült. Ilyen gondjai nem voltak a Szabadegyházaknak. Mindenesetre az imádságokkal kért székház ezután adott okot a kor „középfokú irányító testületeire” egyébként mindenütt jellemző kedvezőtlen érzelmekek és rossz közérzet kialakulására.

1971-ben is csak a földszinten vannak irodák. A centralizált ügyvitel növekedése miatt később az első emeleten pénztár és könyvelés létesült. A könyvterjesztés és a lapszerkesztés a másik épület emeleti ráépítése után kapott csak alkalmas helyet.

A Magyarországi Baptista Egyház céljait ötven éve szolgálja a központi épület, kizárólag adminisztratív és intézményi céllal. Tanácskozásokat és fogadásokat rendeznek benne azóta is, így az épület jelentős rendeltetést tölt be. Nagysága és felszereltsége tekintetében az európai hasonló intézmények között a tisztas „középmézőnyhöz” tartozik.

Műkincsek

Az elnöki irodában helyezték el az egyház egyetlen régi műkincsét, amit Szimonidesz Lajos (1884-1965), néhai tábori püspök gyűjteményéből vásároltak. Az alkotás egyedi habán fajansz gyertyatartó; karcsú, gótikus kiképzésű. Az alkotók későbbi korszakából származik.

A második emelet termeinek mennyezete díszes, kazettás szerkezet. Művészi kivitelű festett tölgyfaajtók nyílnak a tanácsterembe. A kétkaros lépcsőház és a levéltári olvasó mennyezetét selyem, freskók ékesítik. Idővel elpiszkolódtak és ma felismerhetetlenek. A közeli szomszédban sütőde működött, port és kormot zúdított a műkincsekre. Ma a környék igen leromlott. Kocsmák és bizonytalan rendeltetésű alagsorok találhatók szinte házról-házra.

A kiemelt funkciójú helyiségek utcai ablakait belül ólomberakásos, színes, figuratív üveg díszíti. A második emeleti tanácsteremben a falakra tölgy- és diófa-faragással díszített lambéria került, amit faragott faliszekrény egészít ki. Eredetileg az ellentétes oldalon, a sarokban egy angolkandalló volt, de ezt az ott működő szeminárium idején, tér nyérése végett, lebontották. A lambéria pótlása magán viseli az elnagyolt munkavégzést. A modernizálók felújításai egyébként sem kímélték az épületben talált „őcskaságokat”.

A Hitközség a nagy tanácsterembe helyezte el az 1948-as évfordulóra jeles személyiségeinkről, Kürti Sándor (sz.: 1895-?) által készített tíz olajfestményét; és az akkor még főiskolai hallgató Bodó Sándor (szül.: ?-1923) történelmünket jellemző alkotását. Ez utóbbi a lépcsőház falán kifüggesztve szemlélteti, hogy a hazai baptisták elvi előfutáiraiknak tekintik a történelmi Magyarország több táján, 1523. működő anabaptistákat, majd a hutteri testvéreket, akiket az ellenreformáció üldözései 200 év alatt kiszorítottak az országból. Ugyanez a történelmi szemlélet látható a Hamburgban baptizált és 1846-ban visszatérő testvéreinkre vonatkozóan is. Bár Pest-Budán megszakadt a missziómunkájuk a Hadbíróság zaklatásai következtében. 1866-tól Rottmayer János (1818-1901) Kolozsvárott folytatta szent szolgálatát mint bibliaterjesztő. A lépcsőház széles vásznú festményén az állami elismerés (1905.) szimbólumával zárul a történelmi út.

A tanácsterem portréi közül központi helyen Rottmayer János képe látható, tőle jobbra a „magyarok”, balra a „németek” és a velük tartó „el-nem-ismert szövetség”. (A két szövetség később egyesült). A magyar szövetség (elismertek): Csopják Attila (1853-1934) első hitközségi elöljáró; Udvarnoki András (1865-1945) a szeminárium alapítója és a Békehírnök szerkesztője; Balogh Lajos (1863-1919) a Hajnalszallag gyermeklap és a Vasárnapi Tanító és más lapok alapítója; dr. Somogyi Imre (1894-1951) lapszerkesztő, hitközségi elöljáró képei láthatók oldalt. Az el-nem-ismertek legfőbb tekintélyei Meyer Henrik (1842-1919) első magyarországi prédikátor; Kornya Mihály (1844-1917) bibliaterjesztő, gyülekezeti vén, kiváló úttörő missziómunkás; Tóth Mihály (1836-1931), úttörő missziómunkás. A másik Baranyay (1888-1980) a háború utáni évtizedekben szemináriumi tanár és igazgató. Ez a kép szintén Kürti Sándor műve, de nagyságban és kialakításban eltér a többitől. 1986-ban került az egyházi panteonba.

Mind tükrözi az 1948-as esztendő nézetét, hogy kik tekinthetők „atyáknak”. A századforduló idején még sokan dolgoztak. A Meyer-évfordulón 22 személyt bemutató mechanikus szemléltető eszköz készítését segítette elő a központi költségvetés (1963). Ma legalább 40 nevezetes úttörő adatait tartjuk nyilván, de a történelmi Magyarország határain belül a korai baptista gyülekezetek minden munkaképes férfitagja gyülekezet-plántáló volt.

Szebeni Olivér

Száz éve történt

1. Ifjúsági egyletek

1898. az első ifjúsági egyletek megalakulásának éve. Akkor már sajnálatos ellentétek feszültek a két tábor között, mégis mindkét gyülekezeti körben egységes lett az ifjúsági munka. A fiatalok a töretlen egységen munkálkodtak.

Biharfélegyházán két evangélista, Balogh József és Kerekes Bálint szervezte meg az ifjúsági egyletet, a Békehírnök közölte az első vasárnap délutáni programot. Kerekes Bálint (1862-1941) későbbi prédikátor itt kezdte a munkát. A Szeretet című lapban, 1996-ban Kiss László írt az erdélyi úttörő prédikátorról.

Negyeden, 1898. március 21-én Szabó András (1860-1943) szervezte meg az ifjúsági kört. Akkor még csak tizenketten voltak, de két hónap múlva Udvarnoki András (1865-1945) oda utazott, hogy egyszerre 13 új hitvallót bemelegítsen.

2. Vasárnapi iskolai konferencia

Londonban, 1898. július 11-16-án vasárnapi iskolai konferenciát tartottak. Ezt a szép szolgálatot Rottmayer János (1818-1901) kezdte meg és Meyer Henrik (1842-1919) folytatta hazánkban. Más protestáns felekezetek szerzői is elismeréssel írtak gyülekezeteinkben létesített vasárnapi iskolákról.

3. Új imaház

Nagyváradon, 1898. augusztus 7-én imaház-megnyitásra gyülekeztek a hívők. Udvarnoki András 1Móz 28:17. alapján tartott megnyitó igehirdetést, amit 12 hitvalló bemelegítése (baptizálása) követett.

Nagyváradon missziós szervezeti ülést is tartottak. Az „anyaggyülekezettel” teljes egyetértésben létesült két új körzet Bihar-püspökiben és Székelyhídon. Mindkettő a mai országhatár mentén található. Állomásaik némelyike ma is működik hazánkban, és szépen helytállnak az erdélyi állomások is.

4. A diósgyőri misszió

Száz éve önállósult a diósgyőri misszió Varga Sándor (1856-1943) testvér vezetésével. Az első hívők alig három évvel előbb döntöttek, de azonnal lendületes missziómunkához láttak. Amikor az ötvenedik évfordulót ünnepelték, akkori prédikátoruk, Juhász Tivadar, tanulságos fogalmazványt írt a gyülekezetéről. Ebből az alábbi jellemző pontokat közöljük:

- Gyülekezetek létesítése, tudatos hitébresztő munka
- A gyülekezetek etikai igényei a tagjaitól
- Vasárnapi iskolai és ifjúsági misszió
- A liturgia nem kötelező, annál inkább, a rendszeres biznyságtétel
- A gyakran jelentkező éles felekezeti intoleranciát Isten sokszor fordítja a gyülekezet javára.
- Történelmi érzék a gyülekezetek missziójának megőrzésére.

SZ. O.